

Слухай, Зуїмо! — каже. — Бану, що вже єдиний засіб товару а сілені; купувати тут дорого, сїродавати си тано, то нам і не оплатить ся! А я маю гадку поїхати за море по закупно, бо там і товар дучиний дістану як тут і кожду річ дешевіше купно; прощу тебе, ти мені не бороніши?

Але Зуїм і не вироста, як то кажуть, на пачі і як би могла добрі заміри свого чоловіка перечити?

— Ідй, мужу! — каже — в дорогу, а я сама тут в склені заставно тебе цілий час поки верисн. Але коли ти аж за море виїхавши ся, то вишиш тобі дві хоруговки з бугаєти мені знашми. Поматай, коли будеш сілати на корабель, прося канігана, нехай виставить хоруговки на верх корабель, а будеш тоді безпечний в часі не дай Боже якої пригоди!

Так і відбули ся обое і пристапили до свого другого. В кінці подїянов десь, в котрім Петро мав табачки ся в дорогу. Новішк з сїдми віз, запряг коні. Петро собі хотіло закупити товару потрібній гроші, поспадив ся з жінкою і з сїм'ям, поїхавши свого маєшнього Онуфрійка і рухав з місто дорогою, когда прїїхали до моря. З жінкою і з сїм'єю до пристані і оплатили корабельну карточку, оїхали до суду, коли мав корабель відїїхати на водну дорогу. Вже в кінці повернув до дому.

Дізнав сестер корабельного гоніти вчепирив Петро мушкету, що дістав від жінки, висів на сточній тави на верху корабель. Петроко повизив вітер широкі тріями. В пелювім і в хвості корабель в дорогу.

Почуток по витавали ся по воді і бачко, бо вітере стїяло спадливо, а і бо краще виного і бачко і не було відко іні одні і хвосту. Корабель при легкій ваді цини скоривко по воді, хотіла дїї виставили нікель, ти по бачнестих лїтварях. Не спадно ся по дорожнім, коли ушну дїнь.

В певдовій приїшов вечер, сонце сховало ся за вечерній сумрак, лиш золотисті дїні показало на світ, мов би говорило всім павучим «добрані!» Коли ж золотисті дїні зникнули на обдані, почав з протини стїї грош подувати сїльній вітер.

Хот вітер був сїльній і корабель гнав скоро, але не давало ще нікому жадної причини до страху. Параз, мов би яка величезна катастрофа вибухла, надїїшла страшна морська буря, котра почала метати кораблем як павутиною. Страх кожного огорнув невистовлений, кождому завмерла кров у жилах; а що лиш Петро до тихих річчї був призвичаєний, не стратив духа, лиш кожного успокоював і тихомірив.

— Не бійте ся, добрі люди, — говорить — морської бурі! Чейже Бог милосердний не дасть нам тут на сїм широкім морю